

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Đakovo, Trg dr. F. Tuđmana 2

Posl. br. P-423/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A i R J E Š E N J E

Općinski sud u Đakovu, sudac Željko Samardžić, u pravnoj stvari tužitelja Josipa Čotića, OIB: 72459415670, Viškovci, Omladinska 52, zastupan po punomoćniku Marinu Brajku, odvjetniku u Đakovu, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavonska avenija 6, zastupana po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 20. travnja 2026. u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja, 15. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez učinka odredba članka 7. Ugovora o kreditu uz depozit broj 5140030250-61000063800 sklopljenog dana 16. lipnja 2006.g između tužitelja Josipa Čotić i prednika tuženika Slavonska banka d.d., a koja glasi: „Korisnik kredita obvezuje se platiti naknadu, a prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga, koja trenutačno iznosi 1,50 % (slovima:jedanzarezpdesetposto) jednokratno, unaprijed.....“

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Josipu Čotiću, OIB: 72459415670, Viškovci, Omladinska 52, isplati iznos od 692,88 EUR (šestodevedesetdva eura i osamdesetosam) na ime naplaćene naknade za troškove obrade kredita s pripadajućim zateznim kamatama računajući od 29. lipnja 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. godine do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011.g. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na

svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska Avenija 6, OIB: 14036333877, da tužitelju Josipu Čotiću, OIB: 72459415670, Viškovci, Omladinska 52, na ime parničnih troškova isplati iznos od 883,57 EUR (osamstoosamdesettri eura i pedesetsedam centi) zajedno sa zateznim kamatama koje na taj iznos teku od dana donošenja ove presude 15. svibnja 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve to u roku 15 dana,

r i j e š i o j e

Utvrđuje se da je tužba tužitelja djelomično povučena i to u dijelu koji se odnosi na isplatu zateznih kamata na iznos od 692,88 EUR za razdoblje od 26. lipnja 2006. do 28. lipnja 2006.

Obrazloženje

1. Tužitelj je protiv tuženika 9. prosinca 2025. podnio tužbu u kojoj je naveo da je s pravnim prednikom tuženika sklopio ugovor o kreditu 2006. godine prema kojemu je prednik tuženika kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje iznos od 75.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan korištenja kredita s rokom otplate od 20 godina sa svrhom izgradnje obiteljske kuće, a koji kredit je u cijelosti otplaćen. Navodi da je predmetnim ugovorom o kreditu u čl. 7. ugovorena naknada za obradu kredita prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga i to u iznosu 1,50% jednokratno, unaprijed od ukupnog iznosa kredita, a koju naknadu je tuženik i naplatio prilikom isplate kredita u iznosu od 5.220,47 HRK dana 26. lipnja 2006. godine. Tužitelj navodi da se o navedenoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, već su iste kao takve unaprijed formulirane i od strane tuženika implementirane u tipskom ugovoru na koji tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, a tužitelju nije bila razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade i usluga na ime kojih se iste naplaćuju. Smatra da je navedena odredba prouzrokovala značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, pa je ista nepoštena, pa samim time i ništetna. Slijedom navedenog, tužitelj predlaže sudu donijeti presudu kojom će navedenu ugovornu

odredbu utvrditi ništetnom i naložiti tuženiku tužitelju isplatiti plaćeni iznos na ime ništetne ugovorne odredbe i naknaditi prouzročeni parnični trošak.

2. Tuženik je 16. siječnja 2026. podnio odgovor na tužbu u kojemu je naveo da spori datum naplate sporne naknade. Ističe da je sporna odredba jasna, lako razumljiva i uočljiva i ističe prigovor zastare. Smatra da su predmetne ugovorne odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, te ističe da su tužitelj i tuženik o istima pojedinačno pregovarali. Navodi da je banka za naplatu iste naknade imala zakonsku osnovu. U odnosu na naknadu za obradu kredita, ističe da je isti naplaćena kroz efektivnu kamatnu stopu, te da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetnu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Također, spori zahtjev za plaćanje zatezne kamate od dana plaćanje predmetne naknade pa do isplate. Slijedom navedenog, predlaže sudu odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Sud je tijekom postupka izvršio uvid u spis i pročitao Ugovor o kreditu uz depozit br. 5140030250-61000063800/2006. od 16. lipnja 2006. godine (str. 5-13 spisa), isplatni nalog (str. 14 spisa), dokumentaciju tuženika dostavljenu uz odgovor na tužbu od 16. siječnja 2026. (str. 26-83 spisa), interni nalog tuženika (str. 91 spisa), te je saslušan tužitelj Josip Čotić na okolnost pregovaranja oko sporne ugovorne odredbe.

4. Sud nije izveo dokazni prijedlog tužitelja radi provođenja financijskog knjigovodstvenog vještačenja na okolnost visine tužbenog zahtjeva budući da je tužitelj na ročištu od 5. ožujka 2026. odustao od navedenog dokaznog prijedloga.

5. Također, tužitelj je na istom ročištu povukao tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na isplatu zatezne kamate na iznos od 692,88 EUR i to od dana 26. lipnja 2006. do 28. lipnja 2006. Budući da se tuženik u daljnjem roku od 15 dana nije protivio takvom povlačenju, na temelju čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN, 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, dalje ZPP) odlučeno je kao u ovome rješenju.

6. Tužbeni zahtjev tužitelja je u preostalom dijelu osnovan.

7. Među parničnim strankama nije sporno da su tužitelj i pravni prednik tuženika 16. lipnja 2006. godine sklopili ugovor o kreditu kojim je pravni prednik tuženika kao kreditor, tužitelju kao korisniku kredita stavio na raspolaganje iznos od 75.000,00 CHF na rok otplate od 20 godina. Također, nije sporno da je istim ugovorom ugovorena naknada prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga u visini od 1,50% jednokratno, unaprijed. Nije sporno niti da je tužitelju kao korisniku kredita 29. lipnja 2006. godine (datum na kraju prihvaća i tužitelj te u skladu s navedenim djelomično povlači tužbeni zahtjev) od strane prednika tuženika naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 5.220,47 HRK.

8. Među parničnim strankama je sporno je li utužena ugovorna odredba nepoštена koje nepoštenje bi vodilo ka ništetnosti iste, te je li potraživanje tužitelja u zastari.

9. Iz Ugovora o kreditu uz depozit br. 5140030250-61000063800/2006. od 16. lipnja 2006. godine (str. 5-13 spisa) proizlazi da je isti sklopljen 16. lipnja 2006. godine

između pravnog prednika tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita, sa svrhom stambenog kredita za izgradnju i to u visini od 75.000,00 CHF na rok otplate od 20 godina. Također, utvrđeno je da je čl. 7. Ugovora ugovorena naknada prema Odluci o visini naknade za obavljanje bankarskih usluga u iznosu od 1,50% jednokratno unaprijed.

10. Iz internog naloga tuženika (str. 91 spisa) proizlazi da je prednik tuženika tužitelju na ime predmetnog ugovora o kreditu naplatio naknadu u visini od 5.220,47 HRK i to 29. lipnja 2006.

11. Ostalu materijalnu dokumentaciju sud nije posebno reproducirao budući da se ista ne odnosi na sporne i odlučne činjenice za predmetni postupak.

12. Tužitelj Josip Čotić saslušan je na ročištu od 20. travnja 2026. na okolnost pregovaranja oko sporne ugovorne odredbe te je naveo da je predmetni ugovor o kreditu sklopio 2006. godine i to iz razloga jer je gradio kuću i bio mu je potreban novac za izgradnju iste. I danas u toj kući žive on i njegova obitelj. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu je bio zaposlen u PZ Osatina kao mehaničar, a tada, pa ni sada, nije imao otvoren nikakav obrt na svoje ime. Kada je pregovarao sa djelatnikom banke oko sklapanja ugovora, on je htio podići kredit u valuti EUR, no djelatnica mu je preporučila podići isti u CHF, te je rekla da je to za njega povoljnije, a on je mogao pregovarati isključivo oko visine iznosa kredita koji je njemu bio potreban, a na što su mu oni odredili rok otplate i ratu. Od strane djelatnika mu nije ništa pojašnjavano u odnosu na nekakvu naknadu koja se odnosi na obradu kredita. Također, uopće mu nije pojašnjavano na što bi se takva naknada odnosila i zašto je ona propisana u visini postotka od iznosa kredita, dakle, kada je potpisivao ugovor nije niti znao točan iznos za koji će mu se iznos kredita umanjiti zbog takve naknade. Predmetni ugovor o kreditu je dobio na već pripremljenom gotovom obrascu po principu "uzmi ili ostavi", te ga je morao samo potpisati. Bilo mu je jasno da će morati snositi određene troškove koji se tiču bilježnika i slično, a gore navedena naknada mu nije bila jasna. Pročitao je ugovor prije nego li ga je potpisao i bio mu je jasan koliko je to moglo njemu biti kao laiku.

13. Sud prihvaća pročitane materijalnu dokumentaciju kao istinitu, no stranke niti nisu osporavale činjenice navedene u istoj već se sporna pitanja u predmetnom postupku odnose na pravna pitanja (i činjenična u dijelu koji se odnosi na okolnost pregovaranja tužitelja i djelatnika banke oko sporne ugovorne odredbe) koja će sud obrazložiti u daljnjem tijeku ovog obrazloženja.

14. Sud prihvaća iskaz tužitelja Josipa Čotića kao istinit budući da isti iskaz djeluje životno, logično i uvjerljivo, te u bitnim dijelovima u skladu s materijalnom dokumentacijom koja prileži ovome spisu.

15. Iz ovako reproduciranih i ocijenjenih dokaza sud je nedvojbeno utvrdio da su pravni prednik tuženika i tužitelj sklopili predmetni ugovor o kreditu u svrhu izgradnje kuće, dakle, da je tužitelj predmetni ugovor o kreditu sklapao u svojstvu potrošača, da je pravni prednik tuženika sastavio predmetni Ugovor o kreditu, da se radi o standardiziranom, unaprijed sastavljenom obrascu, te da ga je tužitelj dobio tek na potpisivanje, bez mogućnosti izmjene pojedinih odredaba, kao i da tom prilikom nije bilo pregovaranja o pojedinačnim odredbama, pa tako ni o utuženoj odredbi o visini naknade za obradu zahtjeva kredita budući da je ista bila propisana već donesenom

odlukom tuženika. Osim što nije bilo pregovaranja i mogućnosti utjecaja na sadržaj odredbe Ugovora, utvrđeno je da tužitelj nije valjano ni upoznat sa spornom odredbom o naknadi i njezinim značenjem, kao niti o prirodi takve naknade odnosno o stvarnim troškovima koji nastaju ili bi mogli nastati prilikom obrade zahtjeva za kredit.

16. Na pravni odnos stranaka se imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje ZZP) i odredbe Zakona o obveznim odnosima (NN 35/05, dalje ZOO) koji su bili na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, te Direktiva 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.

17. U čl. 59. ZZP-a propisno je da ugovor o potrošačkom zajmu, između ostaloga, mora sadržavati odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju, te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U čl. 81. st. 1. ZZP-a, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2 propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a je propisano da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

18. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora. Prema odredbi čl. 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

19. Na tuženiku, kao trgovcu, je dakle bio teret dokazivanja da se o spornim odredbama pojedinačno pregovaralo, a on ovom postupku ničime nije dokazao da se o spornim odredbama Ugovora pojedinačno pregovaralo, pa tako nije niti predložio svoje djelatnike svjedoke koji bi eventualno potvrdili i obrazložili takve navode tuženika. Također, u odnosu na naknadu za obradu zahtjeva kredita, iz navedenih odredbi proizlazi da se korisnik kredita obvezuje pri isplati kredita platiti banci naknadu u visini 1,50 % jednokratno unaprijed, bez da je navedeno o kakvoj se naknadi radi, odnosno što se njome naknađuje. Tuženik ničime nije dokazao da je tužitelja prije i za vrijeme zaključenja ugovora, upoznao sa strukturom te naknade, koje se to bankarske usluge naknađuju, niti da mu je uopće objasnio značaj te odredbe.

20. Prema čl. 295. ZOO-a, opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koje jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formularnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. S obzirom na navedeno, jasno je da se o

općim uvjetima poslovanja na koje se tuženik tijekom postupka poziva, po prirodi stvari nije ni moglo pojedinačno pregovarati, jer ih je jednostrano unaprijed odredila jedna ugovorna strana. Također, odredbom čl. 296. st. 1. ZOO-a je propisano da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

21. Prema odredbi članka 84. ZZP-a nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni dopuštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive, s time da je odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Inače ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Ovaj sud je utvrdio da, tužitelju nije obrazloženo koje stvarne troškove plaća plaćanjem navedene naknade za obradu zahtjeva kredita, te da je odredba bila nerazumljiva jer tužitelj nije mogao shvatiti posljedice navedene ugovorne odredbe jer mu nisu niti obrazložili koliko iznosi naknada i zašto istu mora platiti. Osim toga, tužitelju nije obrazloženo niti što točno plaća i koja je svrha plaćanja navedene naknade, pa je stoga navedena odredba za tužitelja bila nerazumljiva jer isti nije mogao sa sigurnošću znati posljedice ugovaranja navedene naknade, odnosno kako isto utječe na njegovu poziciju u kreditnom odnosu (zahtjev transparentnosti).

22. Isto tako, ovaj sud zaključuje da bi tužitelj neprihvatanjem navedene odredbe bio ograničen u ostvarenju svoga prava (zahtjeva za kredit, sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade), odnosno bez predmetne naknade za obradu kredita nije bilo moguće sklopiti ugovor, pa je predmetnom spornom odredbom ugovora o kreditu prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača.

23. S obzirom na sadržaj predmetne ugovorne odredbe, iako je ista jasna i lako uočljiva sud prihvaća tvrdnje tužitelja kako u Ugovoru nije jasno određeno o kakvim naknadama se radi, niti je davatelj kredita propisao i tužitelju objasnio strukturu tih naknada i zašto bi njihov iznos bio u izravnoj korelaciji sa iznosom kredita koji se traži. Ovaj sud smatra da je takva odredba doista neodređena jer u istoj nije navedeno po kojem tečaju se naknada ima obračunati, obzirom nije precizirano da li se naknada naplaćuje na dan sklapanja ugovora, na dan isplate kredita ili na neki treći dan. Proturječno je opravdanje tuženika da se radi o zakonski utemeljenim uobičajenim kreditnim troškovima, u situaciji kad istovremeno u Ugovoru postoji i odredba čl. 7. t. 2. kojom se korisnik kredita pored predmetne naknade, obvezuje platiti i sve troškove u svezi javnobilježničkih i drugih pristojbi, kao i druge eventualno nastale troškove, pa se postavlja pitanja o kakvim se onda troškovima radi unutar naknade iz čl. 7. t. 1. Ovakvo pravno shvaćanje zauzeo je i Vrhovni sud Republike Hrvatske u odluci pod posl. br. Rev-673/2023.

24. Osim što dakle nije jasno određena u Ugovoru i Općim uvjetima, spornu odredbu o naknadi za obradu zahtjeva kredita tuženik nije opravdao ni tijekom ovog postupka, u smislu da bi specificirao za što je ista konkretno naplaćena tužitelju. Slijedom navedenog, ovaj sud zaključuje da se radi o nepoštenoj ugovornoj odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a kojom je tužitelju nametnuta obveza plaćanja naknade koja se potpuno proizvoljno, nedovoljno jasno i bez ikakvog opravdanja veže uz iznos kredita. Troškovi kredita se naime mogu tek pretpostaviti kroz potrošnju uredskog materijala, uporabe informatičke opreme, javnobilježnički trošak i sl., ali koji ulaze u redovne troškove poslovanja banke kao novčarske institucije, i nikako ne mogu korespondirati s iznosom sporne naknade u zavisnosti s visinom kredita. Proizlazi dakle, da je ovom ugovornom odredbom tužitelju nepošteno nametnuta obveza plaćanja neobrazložene naknade u iznosu koji ni ne odgovara eventualno stvarnim troškovima, a osim toga tužitelja se drugom odredbom ugovora (čl. 7. t. 2.) obvezalo da snaša kako javnobilježničke troškove, tako i druge nastale troškove, pa proizlazi kako sporna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača, radi čega je ista ništetna i odlučeno je kao u toč. I. izreke.

25. U odnosu na prigovor tuženika da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe riječ o zabrani manjeg značaja, valja naglasiti da spornom odredbom nije povrijeđen samo interes tužitelja kao individue, već je istom povrijeđen javni interes uzimajući u obzir općepoznatu činjenicu da je velik broj stambenih potrošačkih kredita koje korisnici kredita sklapaju s bankama kao kreditorima pa se tako ne radi o zabrani manjeg značaja u smislu ZOO-a bez obzira što je ugovor o kreditu prijevremenom otplatom u cijelosti ispunjen.

26. Sukladno odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a u slučaju ništetnosti ugovora, svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila po osnovi takvog ugovora, iz čega slijedi da se na predmetno potraživanje usmjereno na isplatu primjenjuju odredbe o vraćanja stečenog bez osnove, te opći zastarni rok od 5 godina iz čl. 225. ZOO-a, s time da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi sukladno čl. 328. ZOO-a. S obzirom na to da je utvrđeno da je utužena ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna, rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju kao potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj, zbog čega sukladno odredbi članka 1115. ZOO-a tužitelj ima pravo zahtijevati zateznu kamatu tekuću od dana plaćanja te naknade.

27. Slijedom svega navedenog, tuženiku je naloženo isplatiti tužitelju iznos naplaćene naknade u iznosu od 5.220,47 HRK, što primjenom fiksnog tečaja konverzije 7,53450 sada iznosi 692,88 EUR, i to sa zateznim kamatama tekućim od dana kada je tužitelju ista nepošteno naplaćena (29. lipnja 2006.), pa je odlučeno kao u t. II. izreke.

28. U odnosu na tuženikov prigovor zastare, iako je od dana plaćanja predmetne naknade do dana podnošenja tužbe proteklo više od 5 godina, potraživanje tužitelja nije zastarjelo iz razloga što je tužitelj u ovom postupku tražio da sud spornu odredbu ugovora utvrdi ništetnom, u kojem slučaju, prema zauzetom pravnom shvaćanju građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020., zastarijevanje isplate počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način

ustanovljena ništetnost ugovora, iz čega slijedi da zastarijevanje tražbine tužitelja još nije počelo teći, nego će početi teći tek od pravomoćnosti ove odluke.

29. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a

30. Tužitelj je zatražio naknadu troška u iznosu od 883,57 EUR. Priznat mu je trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku u skladu s vrijednosti predmeta spora, priloženom troškovniku i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje OT) i to trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 7/1), trošak sastava podneska od 23. siječnja 2026. godine kojim se očitovao na tuženikov odgovor na tužbu u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 8/1), trošak pristupa ročištu od 5. ožujka 2026. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 9/1) i ročištu od 20. travnja 2026. u iznosu od 150,00 EUR (Tbr. 9/1), te trošak pristupa ročištu za objavu presude u iznosu od 75,00 EUR (Tbr. 9/3), a sve navedeno uvećano za PDV od 25%. Tužitelju je dosuđen i plaćeni trošak sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 13,27 EUR, te trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 26,55 EUR. Dakle, sve navedeno ukupno iznosi 883,57 EUR, a na koji iznos su tužitelju dosuđene i zatezne kamate od dana donošenja prvostupanjske presude, pa je odlučeno kao u t. III. izreke.

U Đakovu 15. svibnja 2026.

SUDAC
Željko Samardžić

POUKA O PRAVU NA ŽALBU

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe. Žalba se podnosi putem ovog suda, nadležnom županijskom sudu. Rok za žalbu je 15 dana. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog opravka presude.

DNA

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-05912**

Kontrolni broj: **015d6-d49e2-af10d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.